

26 lần Giáng Sinh, Chưa Về tới Nhà!

Hồ Đắc Vũ

Tôi đẩy cửa, treo áo, nón, găng tay, đi thẳng vô tủ lạnh, lấy lon bia, khui, phụt! Làm một hơi.

– Có bún bò trên bếp.

Tôi đặt lon bia xuống bàn, mở tủ, lấy tô, muỗng, tới bếp.

Vợ tôi bước ra.

– Nhưng chưa mua bún, anh ăn đỡ với bánh mì!

– !!!@?

Tôi bỏ tô, muỗng, với tay lấy lon bia, uống. Nhìn vợ.

– Em nấu bò, chưa có bún...Vậy sao gọi bún bò?

– Em đang nhuộm tóc, mai đi đám cưới. Quên mua.

– ...Nên bây giờ ăn bún bò với bánh mì?

– Ừa! Hồi đó em ăn hoài. Cũng ngon.

Vợ tôi tên Sa Ri, người Miền lai Việt, quê Vĩnh Hòa, An Giang, chưa bao giờ biết Sài Gòn, theo gia đình đi Mỹ, gặp nhau tại Boston.

– Vậy thì ăn bún riêu với bánh phở cũng ngon chứ gì?

Cô tỉnh bơ:

– Chưa ăn. Nhưng em chắc cũng được!

Vợ tôi tới Boston định cư, xong đại học thì gặp tôi. Chúng tôi gặp nhau tại quầy cá, chợ Việt Nam, thấy cô xinh xắn, cũng đang mua cá, tôi làm trò.

Hồ Đắc Vũ

– Tôi muốn mua con cá Thu này!

Tay chỉ vô con cá Ngừ. Người bán cá lấy liền.

– Hồng phải cá Thu, cá Ngừ...Anh ơi!

Tôi quay lại. Cô gái cười.

“Anh ơi” rất giọng miền Nam làm tôi chết đứng.

– Hi! Em chỉ giùm anh con cá Thu! Cám ơn.

– Nè anh! Cá Thu da láng trắng, cá Ngừ da đen, có sọc, gần đuôi có những ngón xương...

Người bán cá đổi.

– Anh mua về nhờ bạn nấu.

Tôi làm trò tiếp.

– Nhưng bạn anh bệnh... Em biết nấu không?

Mặt tôi ngu lại.

– Em giúp anh giùm! Đây là bữa ăn tối trong 5 ngày! Nếu vì lẽ gì không nấu được...

Tôi ôm đầu.

– ... Thì anh sẽ ăn sống, suốt một tuần!

Cô ta sập bẫy một cách tử tế.

– Ô! Tội vậy. Để em nấu giùm.

Số phone của anh, anh tên là Đức, em tên là Sa Ri, số phone của em...

Thủ tục quen biết hoàn thành trong một phút. Xong! Nhờ con cá Thu, tôi quen em Việt Nam đẹp nhất đời tui!

Điện thoại kêu.

– Hello!...Hello! Chào em, cá Thu khỏe không?... Xin lỗi! Em khỏe không?

– Dạ Cám ơn, khỏe anh! Cá kho xong rồi, anh cho địa chỉ em mang tới.

– Cám ơn em!

5 phút sau.

– Hello! Hi Sa Ri! 5 giờ, chiều thứ 6, em tới, anh đợi... Nhà số.

Trưa thứ 6, xong việc, tôi chạy lẹ về, ghé mua ổ bánh cheese, chai Martini, cắt tóc, tắm rửa, cạo râu, diện đồ đẹp, mở cửa sẵn, đợi từ 3 tới 5 giờ, lâu quá... Tôi lăn ra ghế ngủ khò.

... Em Sa Ri! Anh Quốc! hai đứa tui ôm nhau hun mùi mẫn, mắt em nhắm nghiền, thờ khò khè như bị suyễn, tôi đẩy ra, mẹ ơi! Con cá Thu! Tôi đang ôm hun cái đầu cá Thu, tanh rình! La lớn.

– Ahhhhh!

Tôi mở mắt, Cô gái chạy ra cửa.

– Anh ngủ ngon quá!

– Ủa? Sa Ri, em tới hỏi nào?

– Cửa mở sẵn, em biết anh đợi nên vô nhà... Thấy anh ngủ khò, chưa kịp kêu thì anh la lên, em sợ, chạy...

– À! nằm mơ!

Tôi đứng dậy, kéo áo quần, vuốt tóc, cười.

– Mời em ngồi.

– Mời em ăn bánh.

– Mời em uống rượu ngọt.

Sa Ri đứng dậy, ra xe, bước vô, để chai Chivas 18 trên bàn.

– Uống cái này cho hừng hửng anh! Em mời!

Tôi từ trên mây rớt xuống...

– Sẵn em làm cá Thu kho lạt, ăn bún rau. Hai đứa mình cưa hết chai là đẹp ngày cuối tuần!

... Rớt xuống giếng! Làm xong chai rượu và nồi cá Thu, hai đứa say. Bữa đó thứ Sáu -13, tôi chết ngất cùng với Chúa! Sari tự nhiên như người Miên, em ở lại.

– Tất nhiên là không có màn Karaoke, tụi tui chơi trò cô dâu chú rể.

– Giống như đêm Nguyệt Thực, lâu lắm mới có, nên tui xả hết cái sự đời ế gái bao nhiêu năm.

Và ...

– Hello anh Quát!

– Ủa! Quốc chứ không phải Quát!

– Em mới đi Bác Sĩ...

– Bị cảm hả cưng?

– ...

– Ho hả cưng?

– ...

– KHÔNG! Em CÓ BẦU!

Sari người Việt lai Miên, ở Boston không có chùa Miên, tụi tôi vô chùa Ấn Độ, thấp nhang, lạy ba lạy, tuyên bố lấy nhau, ăn đời ở kiếp... Cho tới bây giờ. Hai đứa con trai lớn, Trí và Dũng học năm cuối Trung Học,

– Hello ba mẹ! tụi con mới về.

Hai đứa con gái sau, sinh đôi, Sa Ra, Sa Rin, học năm thứ 3 tiểu học; tất cả ngoan, học hành chăm chỉ.

...

Năm 2002

– Em sinh xong là tháng 11, tháng 12 mình về quê anh chơi Giáng Sinh.

– Con mới sinh?

– Gởi Má em 2 tuần!

– Quê anh ở đâu?

– Tuốt ngoài miền Trung.

– Gần Phú Quốc không?

– !

Tôi đưa bàn tay.

– Việt Nam là đây!

Chỉ ngoài bàn tay, phía cuối, bên trái.

– Đây là Phú Quốc.

Chỉ giữa bàn tay, cuối ngón thứ 3.

– Đây là miền Trung, quê anh.

– Xa vậy?

– Anh sinh ra ở quận Trà Bồng, tỉnh Quảng Ngãi, muốn về quê, phải bay tới Sài Gòn, từ SG bay ra Đà Nẵng, đi xe đò vô Quảng Ngãi, từ QN đi xe lên Trà Bồng!

– Trời đất! Sao khó khăn vậy?

- Nhưng anh phải về thăm, đi 15 năm rồi! Sẵn cho em biết bà con làng xóm của anh!
- Ok!

Tôi book vé, đi ngày 20-12-2002. Xong!

Mọi chuyện đã được chuẩn bị cho chuyến thăm nhà sau 15 năm của tôi, hai vợ chồng tính từng ngày...

- Anh! Em mới ở Bệnh Viện ra...
- Sao?

Thở dài.

- Có gì?
- Bác Sĩ cho hay, em bị trễ, sẽ sinh vào 22-12-2002!
- Tiều!

Tôi lên Hãng Du Lịch, trả vé lại, bị phạt \$200.

Giáng Sinh năm đó ăn mừng đứa con đầu tiên, vui quá nên cũng quên chuyện về thăm nhà.

Năm năm sau tôi lên chức Manager của phòng Thành Phẩm, nhà máy Đường, nơi tôi đã làm công việc kiểm tra phẩm chất từ năm 1990. Vợ tôi mua một tiệm giặt, tự trông coi, kinh tế gia đình rất khả quan.

- Hello anh!
- Ủa!
- Em định Giáng sinh này về thăm quê anh, Tết Tây thăm luôn quê em.
- Làm liền em, anh xin nghỉ phép 3 tuần! Con cái lớn rồi, tự lo, coi hai đứa em được! Đi.

Tôi lấy phép từ 23-12 tới 7-12- 2007, vợ tôi thu xếp, nhờ người thợ giặt thân tín coi tiệm giùm. Hai vợ chồng lại tính từng ngày, mua từng gói quà, ghi tên từng họ hàng thân thuộc sẽ gặp lại sau gần 20 năm. Tối ngủ, tôi cố hình dung ra quận Trà Bông ngày xưa. Giòng sông đầy đá cuội, trong veo, tôi bơi lội, câu cá mùa Hè. Mùa lụt, nước lũ trên núi đổ về, theo cậu Ba đi đánh rớ cá trôi, bắt những con chồn, rắn no nước, bằm mấy thân cây khô tấp vô bờ sông...

- Anh! Em hông ngủ được.
- Hông ngủ được thì để anh ngủ, 3 giờ sáng rồi, mai còn đi làm, kêu làm gì?

Vợ tôi tỉnh bơ.

- Em nằm thấy xóm em tuốt trong vòm ở Vĩnh Hòa ngày xưa... Khu em toàn nhà sàn bằng tre, cao tới ngọn chuối, mùa nước nổi ngập ngang sàn, đi đâu cũng xuồng, hụt chân là tòm xuống 5 thước nước, bữa cũng lật rọ, mở lờ, 20 ký cá là chuyện thường...

Tôi bắt đầu ngáy.

- Quê em không có Giáng Sinh! Kỳ này về em bỏ tiền làm hang đá, treo đèn cho cả xóm rực rỡ...

Khi nàng kể xong vụ làm Giáng Sinh cho quê nhà thì cũng đúng lúc tôi thức dậy, chuẩn bị đi làm, con cái chuẩn bị đi học.

Chiều.

- Hello em! Anh về trễ vì bận họp quan trọng.

10 giờ tối, tôi về tới nhà, say.

- Họp quan trọng mà say?
- Ha ha!

Tôi cười lớn, ôm vợ, bỗng lên cao.

- Nổi hông cha? Đứt gân máu bây giờ!

Tôi cười lớn hơn, đưa cô cao hơn, bước tới ghế dài, thả xuống.

- Ui da! chết cái lưng em!

Tôi dang rộng 2 tay.

- Quên cái lưng đi em! Nghe.

Vợ tôi nhồm dậy.

- Anh được lên chức, Quản Lý phẩm chất Hải Ngoại!

Cô vẫn chưa hiểu gì.

- Anh được tăng lương 50%... Lương của anh là \$4,000, lên 50% là \$6,000, trợ cấp xa xứ được \$3,000, cả thầy là \$9,000!

Hai vợ chồng ôm nhau nhảy tung lên, gần đụng trần nhà, bỗng vợ tôi xì hơi, ngồi xuống ghế.

- Trợ cấp xa xứ! Có nghĩa là anh sẽ đi ngoại quốc?
- Đúng! Cuba, xứ đường! Qua đó làm Giám Đốc phẩm chất sản phẩm! 3 tháng về!
- Nhưng! Bao giờ anh đi?

Vợ tôi đứng dậy, tôi ngồi xuống.

– Đầu tháng 11.

Cô dạng chân, ngẩng đầu như nữ tướng trong tuồng Hồ Quảng.

– Tôi không cần biết Cu Ba, cu bốn, cu ... gì!

Tôi co lại.

– Đi như vậy thì làm sao mà về thăm quê, chơi Giáng Sinh tới Tết Tây?

Bây giờ thì tôi hết ngu.

– Ở... ờ! Anh ham tiền... Quên!

Nói vậy, nhưng sáng hôm sau.

– Thôi! Coi như mình hên mà xui, mất chuyến đi chơi. Cũng là dịp may. Anh đi làm cho ngon đi. Dành tiền về hưu.

Tôi thờ dài. Vậy là đã 17 lần Giáng Sinh, tôi vẫn chưa có dịp về thăm quê nhà, thăm quận Trà Bồng của mình. Cho tới 2015, tròn 25 năm tôi vẫn chưa về được. Tháng 10-2016.

– Anh!

– Gì?

– Sao cộc với tui?

– Có phải vụ về quê nữa không?

– Tất nhiên! Anh coi lại giùm, con cái học xong, thằng lớn là Phi Công của Hải Quân Mỹ, bay F-18, oai phong quá! Kỳ này Giáng Sinh mang nó về thăm quê nhà, cho bà con biết nó, cho nó biết VN, Quê Hương của mình.

– Có lý!

Tôi coi lại hết việc làm, tiệm giặt, con cái, nhà cửa. Vợ tôi book vé Air Japan, có chuyến bay thẳng VN, thời gian ngắn hơn. Hai vợ chồng im lặng, không dám nhắc gì tới chuyến về thăm nhà kỳ này, sợ ông bà quở, xui, trực trặc như mấy lần ba hoa trước. Không nói gì tới! Không nói gì tới!

Vẫn không có gì cản trở xảy ra.

30-11-2016. Chuông cửa reng, tôi mở.

Hai quân nhân, lễ phục trắng, đứng nghiêm chào.

– Chúng tôi, Đại diện Tổng Thống Mỹ, Bộ Tư Lệnh Hải Quân Hoa Kỳ,

Tôi lạnh xương sống.

– Mẹ! Thằng con mình bị gì rồi!

Một quân nhân đưa ra phong bì lớn, màu đỏ.

Tôi run run cầm lấy.

– Vậy là nó tiêu!

Hai quân nhân chào, gót giày đánh cái rụp, quay đi.

Tôi giặt mình, chạy vô nhà.

– Hello! Em! Về gấp!

– Nhà cháy?

– Cháy thì đâu cần về gấp!

5 phút, vợ tôi ào vô nhà.

– Cái gì anh?

– Cái này!

Tôi chỉ trên bàn, vợ tôi tới lấy phong bì đỏ, mở ra, kéo tờ giấy, đọc.

– Tổng Thống D.T, Tư Lệnh tối cao Quân lực Hoa Kỳ, Tư Lệnh Hải Quân...

Chúng tôi kính mời quý ông bà Lê Văn Quất..

Tôi thờ dài.

– Q-u-ố-c!

– Lê Văn Cuốc!

Thờ dài hơn.

– ...Đến dự tiệc tiếp đón và truy tặng Huân Chương Chiến Sĩ Anh Hùng cho Trung úy Phi Công Tri Le tại phòng khánh tiết, Tòa Bạch Cung, vào đêm Giáng Sinh 25-12-2016...

Hai vợ chồng cùng la.

– Tiêu rồi!

Tất nhiên là tiêu cái chuyến về thăm quê. Thôi cũng tạm quên, vì đứa con trai đầu Lê Văn Trí đã mang lại niềm hãnh diện vô cùng cho tụi tôi. Đúng thật!

Mỹ đã đi tới Hòa Tinh, mà 26 năm rồi, tôi vẫn chưa về thăm quê được!

...

Nhưng trời cao có mắt, đất gần có lòng.

– Hello Ba!

Thằng con trai gọi.

– Ở con! Khỏe không?

– Dạ ngon Ba! Giữa tháng 12 năm nay, con về VN chơi Giáng Sinh, hỏi vợ, làm thủ tục mang qua, Ba Mẹ về với con cho đúng lễ nghi.

Hai vợ chồng tôi nín.

Im lặng tuyệt đối, sợ ông bà quở. Vợ tôi thì theo kiểu Miên.

– Phải cầu nguyện Thần Nagar phù hộ, hựt chuyến này là tiêu luôn!

HDV